

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5739/2018
17.04.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Биљане Драгојевић, Јелице Бојанић Керкез и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Станиша Стаменковић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., ..., чији је пуномоћник Драган Станисављевић, адвокат из ..., ради повреде суседских права, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4607/17 од 22.05.2018.године, на седници одржаној 17.04.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог туженог да се о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж број 4607/17 од 22.05.2018.године, одлучује као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж број 4607/17 од 22.05.2018.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану П број 817/15 од 28.03.2017.године, ставом првим изреке, утврђено је према туженом да је изградњом септичке јаме на својој кп.бр... лн. број .. КО ..., поред катастарске парцеле тужиље кп.број .. КО ... са ближим описом септичке јаме, без локацијске и грађевинске дозволе, супротно грађевинско-техничким прописима, јер зидови и дно нису водонепропусни за фекалну и отпадну воду (са описом положаја јаме) створио опасност од штете по бунар са пијаћом водом тужиље од фекалних вода из септичке јаме, обогаћене тешким металима из детерџента за прање веша и посуђа који пониру кроз суво озидане зидове и водопропустљиво дно септичке јаме и преко подземних вода одлазе према бунару са пијаћом водом, које могу да загаде пијаћу воду у бунару који се налази у другој зони заштите и угрозе здравље чланова породице и стоке тужиље, као и плац и породичну стамбену зграду тужиље, због смрада и непријатних мириса који кроз вентилациону цев септичке јаме за одушак излазе из јаме и шире се према непокретности тужиље, чиме је злоупотребио суседска права, па је наложено туженом да престане са коришћењем описане септичке јаме, да је испразни од фекалија и отпадних вода и уклони је са локације на којој се налази уз предузимање потребних мера санитарне санације земљишта на месту исте и измести је на безбедној удаљености. Ставом другим изреке утврђено је према

туженом да је испуштање отпадних вода одведених пластичним ребрастим цревом Ф 50 из куће туженог на плацу кп.број .. лн. број .. КО ... поред катастарске парцеле тужиље број ... КО ... на кп.број .. власништво суседа ВВ из села ..., без локацијске и грађевинске дозволе, где је оставио отвор за отицање отпадних вода и испуштањем тих вода на кп.број .. КО ... које, због нагиба терена од севера ка југу за око 20% слободно отичу и изливају и плаве суседну катастарску парцелу тужиље, која носи ознаку кп.број .. са ближним описом парцеле, због загађености воде која се излива, злоупотребио суседска права и створио опасност од настанка штете на трајним засадима и ливадској трави на непокретности тужиље кп.број .. КО ..., па је наложено туженом да престане са испуштањем отпадних вода преко остављеног отвора на описаном доводном цреву и онемогући дотицање описаних вода на парцелу тужиље и тиме отклони опасност од настанка штете по трајне засаде, траву за стоку и коришћење пољопривредног земљишта, те да се убудуће уздржава од оваквог понашања. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље у делу од досуђеног као у ставу првом изреке, до траженог обавезивања туженог да септичку јаму изгради на североистоку свог плаца према грађевинско-техничким и урбанистичким условима за изградњу оваквих објеката, као неоснован. Ставом четвртим изреке одбијен је део тужбеног захтева тужиље од досуђеног, као у ставу другом изреке а којим је тражено утврђење да је тужени угрозио непокретност тужиље испуштањем фекалних вода из септичке јаме и налог да престане са испуштањем тих вода као неоснован. Ставом петим изреке тужени је обавезан да тужиљи исплати 167.720,00 динара на име накнаде трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж број 4607/17 од 22.05.2018.године, одбијене су као неосноване жалбе странака па је потврђена пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану у ставовима првом, другом и петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, због уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд сматра да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији јер је ревизија усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а не постоји ни потреба за одлучивањем о изузетној ревизији ради уједначавања судске праксе јер уз ревизију нису приложене супротне одлуке у истој правној ствари.

Са изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужба ради повреде суседских права поднета је 17.08.2015.године а утврђена вредност предмета спора је 15.000,00 динара. Побијана другостепена пресуда донета је 22.05.2018. године.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић